

denne Understøttelse forhøjet, hvilket afsløges af Ministeren. Men samtidig ydede Finansministeriet hende en ekstraordinær Understøttelse paa 150 Kr. Enken har været sengeliggende i mange Aar, og Udvalget henviser hendes Andragende til Finansministerens Overvejelse, idet man mener, at der ligesom i Fjor kunde ydes hende en ekstraordinær Understøttelse.

Andragendet Nr. 77 angaar en Invalid. Andrageren aftjente sin Værnepligt i 1879, hvorved han paadrog sig et Benbrud, hvorefter han fik en Invalidunderstøttelse. Denne Understøttelse inddroges efter to Aars Forløb, da han formentes at være fuldt helbredet. Efter 26 Aars Forløb var imidlertid Benet saa svagt, at han i 1907 paa ny fik en Invalidunderstøttelse, denne Gang af 119 Kr. Aaret efter var Benets Tilstand saa forværret, at Foden maatte amputeres, hvorefter Understøttelsen forhøjedes til 382 Kr. Der er her det særlige Forhold til Stede, at Manden straks blev erkendt for Invalid, men derefter blev anset for at være fuldt helbredet. Han har altsaa været mere Invalid, end Invalidekommissionen og han selv har ment. Udvalget foreslaar derfor at henvise dette Andragende til Finansministeren, idet man tænker sig Muligheden af, at vedkommende kunde flyttes op til en højere Invaliditetsgrad end den, efter hvilken der nu tilkendes ham Understøttelse.

Christian Rasmussen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag, idet der ikke er gjort Indstilling af det ærede Finansudvalg til Finansministeren i Anledning af Betænkningens Nr. 52, som angaar et Andragende fra forhenværende Kommandersergent i Vestindien V. Jensen om Godtgørelse af Statskassen for hafte Udgifter.

Denne Sag har en Forhistorie. Jeg skal ikke nægte, at det forbavser mig i overordentlig høj Grad, at vi skulle nødes til atter i indeværende Rigsdagssamling at beskæftige os med denne Sag, idet den blev afgjort i forrige Rigsdagssamling af forhenværende Finansminister Brun. Der var af den paagældende, efter at han var kommen hjem fra Vestindien, indgivet et Andragende til Finansministeriet om at faa en Understøttelse. Dette blev nægtet. Han indgav paa ny sit Andragende her til Folketinget i Fjor, og det var i den da afgivne Betænkning henvist til den daværende Finansministers Overvejelse. Men nu komme vi til Forhistorien. Da den paagældende havde indgivet sit Andra-

gende til Rigsdagen, kom saavel den daværende Finansminister som ogsaa et Medlem af Finansudvalget til mig og sagde, at man nødigt, af Hensyn til den tidligere Guvernør i Vestindien Cold, nuværende Direktør i Det forenede Dampskibsselskab, vilde have Sagen op her i Folketinget, og under visse Forudsætninger vilde Ministeren gaa ind paa at modtage en Henvi- sning og at yde Manden Erstatning, jeg skal ikke i Øjeblikket komme ind paa, hvor stor den var, men den blev nævnt for mig. Jeg spurgte saavel den højtærede Minister som det paagældende Finansudvalgsmedlem, om jeg havde Lov til at meddele den paagældende, at saaledes kunde Sagen ordnes, og dertil blev der fra begge Sider svaret Ja. Jeg gav ham saa Meddelelse om dette og troede, at dermed var den Sag ude af Verden. Ikke desmindre kom Andrageren sidste Efteraar til mig og sagde, at nu havde han faaet den Besked i Finansministeriet, at han vilde intet faa, man vilde overhovedet der intet have med ham at gøre.

Vi skiftede ganske vist Finansministret hyppigt sidste Efteraar, og der kan maaske noget af Grunden ligge til det, der er sket. Men jeg vil dog have Lov til at sige overfor den nuværende Finansminister, at jeg føler mig i meget høj Grad brøstholden ved hele den Maade, hvorpaa denne Sag er taget. Jeg føler mig brøstholden, fordi jeg maa have Anledning til at tro, at naar en Finansminister siger til mig underhaanden: Lad være at røre ved den Sag paa den og den bestemte Maade, tag den derimod paa den og den Maade, saa vil den vedkommende Mand faa den Understøttelse, han beder om, kan man ikke bagefter sige til vedkommende Mand: du faar ingenting. Jeg ved meget godt, at man sagde i Fjor — det sagde den daværende Finansminister ogsaa —, at det var en meget umedgørlig Mand, der her var Tale om. Det mener den nuværende Finansminister aabenbart ogsaa, og det kan saamænd gerne være, at det er saa, men i dette Tilfælde staar Manden i sin gode Ret, og nægtes kan det ikke, at han i Vestindien er bleven i høj Grad chikaneret af nuværende Direktør Cold. Det foreligger der baade Avisartikler og private Breve om. Alt det er notorisk. Jeg vil spørge, om man ikke her fra Tingets Side føler sig forpligtet, naar jeg i Fjor fra Finansministeren har faaet den Besked, at jeg kunde sige til Manden, at under de og de bestemte Forhold vilde han faa den og den